

Asistența socială 6

MARTIE 2011

ANUL III, NUMARUL 30

Targul de Martisor

Cu parintii la scoala!

“Alo, destinul la telefon!”

**”Ce-am fi fost noi fără ei,
niște pensionari fără rost...”**

« Alo! Destinul la telefon ! »

M. C. – 89 de ani

Sub acest generic continuă seria întâlnirilor literare ale Danielei Dumitrescu, psiholog în cadrul Complexului de Servicii “Sfântul Nectarie”, cu beneficiari care trăiesc în acest complex, oameni pe care viața i-a adus în apropierea noastră. În acest număr inaugurez povestea de viață a doamnei M. C. – 89 de ani, a carei viață poartă urmele grozaviilor ce au marcat secolul trecut.

Zi de februarie rece. Iarna se menține bine pe poziții, certificând o stare geroasă ce paralizază până și emoțiile. În această zi friguroasă, vine, ca nouă beneficiară, doamna M. Am în fața mea, o bătrânică firavă, uscățivă, atât de slaba încât hainele par ca stau pe umeras, cu fața încadrată de câteva șuvițe rebele de păr alb, dar cu două scântei albastre și atât de vii în dreptul ochilor, încât te înduioșează pe loc. Ochii aceia mici au văzut multe și uneori s-au închis rapid, pentru că ceea ce se așternea în fața lor era de un tragic greu suportabil. Imaginile crunte ale războiului i-au lasat o umbra măloasă în privire, pe care a purtat-o întreaga viață, ca un secret dureros, pe care nu-l poate înțelege decât cel care a gustat din paharul amar al suferinței.

Doamna a împlinit în aprilie 88 de ani. La început mă privește neîncrezătoare, timidă, ușor speriată și aveam să înțeleg mai târziu și de ce, confirmându-mi-se, a câta oara, ca niciun comportament uman nu este gratuit. Incet-încet povestea vieții curge domol. Vocea capătă curaj și lucrurile încep să se așeze ca într-un puzzle întortochiat, creionând o imagine din ce în ce mai structurată. Dulcele grai moldovenesc muzicalizează întreaga atmosferă, oferind armonii calde discursului sacadat și ușor incoerent. Frazele par să fie întrerupte brusc de lipsa coerenței, care nu știi când se furișează mărșav în povestire, și-atunci sunt extrem de concentrată pentru a-i sesiza prezența, pentru a vedea când este aici și când mintea strabate o zonă îndepărtată.

Din nefericire, mintea doamnei nu mai reușește să lege cursiv evenimentele, astfel încât, cu minuțiozitatea unui ceasornicar bătrân, încerc să plasez fiecare secvență care se conturează, la locul ei potrivit în istoria ei personală. Nume cu rezonanță slavă, date de început de secol XX, personaje trecătoare, dar semnificative, amintiri triste, evenimente de un dramatism sufocant, toate se amalgamează ceșos pentru început.

Mai trec câteva zile, doamna M. începe să se simtă în siguranță, începe să mă recunoască, dar nu întotdeauna, și atunci, îmi prinde încet mâna cu mâna ei, făcută parca dintr-un pergament extrem de vechi și fragil, mi-o strânge cu puterea sleită care i-a mai rămas și-mi spune șoptit: «Mi-e frică de ruși ! Cred că mă urmăresc! Să nu spuneți nimănui că sunt aici! Mă ascund, ca să nu mă găsească! Știți, eu am fugit!»

Am zâmbit trist și am asigurat-o, cu toată convingerea de care am fost la acel moment capabilă, că aici este în siguranță, ca aici n-or s-o gasească cei care o “urmăreau”. Eram tentată să-o îmbrățișez, dar m-am temut ca nu cumva prea grăbita mea apropiere să n-o tulbure și mai tare, să n-o facă să devină suspicioasă, așa că m-am limitat la a o ține strâns de mână și a-i vorbi la fel de șoptit. Am văzut cum cuvintele mele au liniștit-o și s-a așezat mai bine pe perna, permițându-și parca să respire ceva mai degajat. Mi-a spus atunci: “ești un om bun, am încredere în tine, am încredere că n-o să mă dai de gol!” Nu știi dacă simțea asta cu adevărat sau era doar o nouă tehnică de asigurare, de reasigurare, cert este că frica ei era uriașă, veche și împregnată adânc în structurile ei interioare, ca se cuibarise în ea în vremuri de demult, ca-și facuse acolo un culcuș hapsân, ce nu i-a dat pace toată viața. Acum, când mintea nu mai reușea să-i cenzureze tentaculele-i meschine, când nu mai distinge linia fină dintre real și imaginar, frica se lafaia triumfătoare în imagini terifiante blocând toate celelalte emoții.

Mintea dumneaei a păstrat cumplit undeva, în ungherele tenebroase ale memoriei, această teamă teribilă. Cât să se fi furișat, cât să se fi ascuns, cât să se fi tremurat această biată femeie, cât să se fi fost de hăituită de acest devastator sentiment de groază, dacă și acum, după mai bine de 50 de ani, din tot ce a mai rămas ca achiziții la nivelul mentalului ei, s-a păstrat doar teama, doar frica sfâșietoare! Ce îi rezervase atât de cumplit destinul, dacă amintirile încă poartă haina neagră a fricii exacerbate, ce atinge aproape culmile panicii!

Oamenii sunt grija noastră!

Cu parintii la scoala

Cel de-al treilea an de derulare a proiectului Școala Părinților, inițiat de Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului Sector 6, a marcat un moment de bilanț pentru formatorii implicați. Feed-back-ul primit din partea părinților trimite la concluzia că este în continuare nevoie de informații, că sunt tot mai mulți părinți care trec prin momente dificile și că acestea, la rândul lor, îi afectează pe copii. Părinții au apreciat că este nevoie de suport din partea specialiștilor pentru a trece de perioadele grele și a putea merge mai departe. Cea mai mare parte a părinților participanți la sesiunile de formare apelaseră la serviciile de asistență socială deoarece se aflau într-o situație de impas în relația cu proprii copii.

Schimbările apărute în perioada pubertății și a adolescenței creează confuzie atât pentru părinți cât și pentru copii. Părinții trăiesc sentimentul că nu își mai recunosc proprii copii, în timp ce aceștia au îndoieli în ceea ce îi privește și se află într-o continuă căutare de sine. Astfel situațiile ce pot apărea în viața unei familii sunt dintre cele mai diverse. Dificilă cu precădere este situația părinților singuri care sunt nevoiți să lucreze mult peste program pentru a putea asigura copilului sau copiilor un trai decent.

Când află de la școală sau din alte surse despre problemele copiilor lor, aceștia intră într-o perioadă de criză, amplificată de lipsa timpului liber. Toți cei cu care am vorbit au spus că au trăit un moment de panică atunci și că s-au întrebât „pentru ce fac ei acest efort?”. Copilul are toate condițiile pentru a merge la școală și pentru a învăța și atunci de ce nu face toate acestea? Sunt întrebări la care am încercat să îi ajutăm să găsească răspunsuri.

O sintagma care apare este și aceea: „când eram de vârsta lui, eu nu făceam așa”. Schimbarea continuă a societății, tentațiile la care sunt supuși copiii și adolescenții, începând cu produsele alimentare până la alcool și droguri, care sunt mult mai ușor de procurat, îi fac pe părinții acestora să reacționeze panicard sau agresiv. În aceste momente dispare încrederea în propriul copil și dialogul se transformă într-un monolog al părintelui la care copilul răspunde doar cu „da sau nu”, sau tace. Interesant este de aflat și ce se petrece atunci în mintea copilului sau adolescentului. Altă situație întâlnită a fost aceea în care părinți care au oferit totul copiilor nu înțelegeau cum de aceștia, ajunși la vârsta adolescenței, nu sunt dispuși să își asume nicio responsabilitate și doresc ca lucrurile să se întâmple numai așa cum vor ei. Posibilitatea de a-și împărtăși experiențele în grup și de a le auzi pe ale altora i-a făcut pe participanții la curs să înțeleagă că nu au eșuat în „meseria” de părinte și că sunt și alte familii în care lucrurile se petrec în mod asemănător. Acest fapt le dă încredere pentru a merge mai departe și pentru a fi mai apropiați de copii.

Din cele trei module desfășurate până acum concluzia trasă a fost că este nevoie de educație parentală timpurie pentru a preveni problemele care se pot ivi mai târziu. Este nevoie ca adulții să conștientizeze faptul că este aproape imposibil să aibă un control total asupra copiilor, iar pentru ca aceștia să se poată dezvolta armonios este nevoie să aibă experiențe de cunoaștere pozitive pe care să le împărtășească cu părinții într-un cadru familial sigur.

Doina Maftciu - psiholog

Proiectul „Școala Părinților” constă din cursuri susținute de specialiști ai DGASPC Sector 6 pentru părinții care întâmpină dificultăți în relația cu proprii copii. Cursurile se desfășoară în mod interactiv, pe parcursul a 8 săptămâni, cu accent pe valorizarea experienței personale, a jocului de rol și a discuțiilor libere.

Pe tot parcursul întâlnirilor este încurajată exprimarea opiniei participanților precum și împărtășirea experienței personale. Întâlnirile sunt susținute de câte doi formatori și se derulează săptămânal, timp de 2 ore.

Tematica întâlnirilor cuprinde subiecte precum: cunoașterea copilului, relaționarea părinte-copil, comunicarea tehnic și modele, educație formală/informală, valori, opțiuni, planuri de viață, atitudini parentale potrivite, erori de atitudine, educația sexuală, modele parentale - influența relației de cuplu și a structurii și organizării familiei asupra copilului, disciplina pozitivă, agresivitate și asertivitate.

Întâlnirile sunt susținute de psihologi și medici, susținuți de voluntari.

Inițiat de DGASPC Sector 6 în urmă cu 3 ani, proiectul Școala Părinților a obținut atât aprecierile părinților cât și ale cadrelor didactice implicate direct în educarea copiilor și adolescenților.

Anul acesta sesiunile de formare au loc la Școala Generală nr. 168, începând din 26 martie.

Targ de Martisor cu produse artisanale ex de Asistenta So

Deși timidă, venirea primăverii i-a antrenat și în acest an pe beneficiarii instituției noastre într-o serie de manifestări specifice lunii lui Mărțișor. Mari și mici, artiștii au vrut să dovedească, în cadrul evenimentelor organizate cu acest prilej, că statutul de defavorizat social nu exclude talentul și bucuria unei munci bine facute. Pe lângă regăsirea demnității umane, angajații DGASPC sector 6 sunt constienți că implicarea beneficiarilor de servicii sociale în activități cu rezonanță publică are ca efect atât integrarea socială a acestora cât și sensibilizarea comunității cu privire la problemele categoriilor sociale defavorizate.

Mulțumim celor care ne-au sprijinit în această inițiativă precum și celor care au avut răbdarea și omenia de a se apropia de beneficiarii noștri, de a-i cunoaște și a-i susține în demersul lor.

Copiii talentați de la Centru Social "Sf. Nectarie" s-au prezentat la Targul de Martisor din Bucuresti, care a și-a deschis pentru beneficiarii de Asistență Socială și Protecția Copilului și buni, în cadrul atelierelor de creație, prin amabilitatea organizatorilor, oferindu-le atât celor mici, cât și celor mari, natorilor lor, artiști plastici.

Ateliere de creație din cadrul evenimentului au fost asistate. În cazul copiilor, pe lângă activitatea de mânării copilului, oferindu-le

Manifestarea a avut loc la

Un cadou pentru mămicile

Sub îndrumarea educatoarei Bubuza Mare, Centru Social din sectorul 6, au pregătit o serbarea Zilei de 8 Martie.

Cei mici au învățat cântece despre venirea primăverii, cântecul mamelor, cele care au fost prezentate la eveniment. De asemenea, fetele au pregătit câte o felicitare pentru mamele lor să le surprindă în mod plăcut și să le dea viață.

Serbarea a avut loc în incinta Centrului Social Orșova nr. 98, sector 6, și s-a desfășurat o melodie deosebită, la interpretarea căreia micuții au primit ajutorul tatarilor. Putem spune că mămicile au fost răsfățate.

Realizat prin parteneriatul Centrului Social Sector 6 și Asociația AHAV, Centrul Social Multifuncțional Bubuza Mare pregătește sează copiilor cu vârste cuprinse între 3 și 6 ani care nu frecventează cursuri de învățământ stat sau particulare, oferindu-le ocazia pene servicii educative, de învățământ și supraveghere pe timp de zi pentru copiii preșcolari.

Cu aceeași tematică, Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului sector 6, în parteneriat cu Plaza România, a organizat în perioada 25.02 – 01.03.2011 „Târgul de mărțișor 2011”.

În cadrul manifestării au fost expuse mărțișoare și produse artisanale realizate manual de persoane cu probleme sociale aflate în evidența instituției noastre. Alături de bătrânii beneficiari ai Complexului de Servicii Sociale Sf. Nectarie și de copiii cu deficiențe de auz aflați în îngrijirea Centrului pentru Copii cu Dizabilități Domnița Bălașa, la realizarea produselor expuse au mai participat și beneficiarii ai serviciilor sociale oferite de organizațiile private partenere. Expoziția cu vânzare de la Plaza Romania, s-a dorit a fi un gest de sprijin față de persoanele defavorizate și în același timp un îndemn la solidaritate adresat întregii comunități a sectorului 6 cu ocazia sărbătorii de Mărțișor.

Oamenii sunt

Proiecte de beneficiari ai Direcției Generale Sociala Sector 6

Centrul pentru copii cu dizabilități "Domnița Bălașa" și bunicii iscusiți de la Complexul de Servicii pregătit încă de la începutul anului pentru participarea la cel mai îndrăgit târg de mărtișoare din porțile concomitent cu sărbătoarea de Dragobete. Artiștii, toți beneficiari ai Direcției Generale Sociala Copilului Sector 6, au pregătit mărtișoare vesele, felicitări haioase și cadouri pentru mămici și copii de creație aparținând celor două centre. Beneficiarii noștri au participat la târgul de mărtișoare organizat la Palatul Copiilor, Accente Noi, care, ca în fiecare an, a fost alături de persoanele defavorizate din sectorul 6, oferind și celor vârstnici posibilitatea de a expune produsele realizate cu drag, sub îndrumarea coordonatorilor.

Coordonatorii celor două centre de protecție socială din sectorul 6 au un scop terapeutic pentru persoanele defavorizate. Lângă latura terapeutică a programului, se urmărește stimularea creativității, a talentului și oferirea acestora șansa la reintegrare socială.

Târgul a avut loc la Palatul Copiilor în perioada 24 februarie – 1 martie 2011.

Activități din sectorul 6

Centrul pentru copii cu dizabilități, prichindeii de la Centrul Multifuncțional Social, au o serbare dedicată...

...le și poezioare atât pentru copii cât și despre Ziua Mămicii. Invitările acestui eveniment sunt fiecare dintre ei a fost personalizată, sperând să fie pe cele care le-au...

...ta centrului din str. ... a încheiat cu o prezentare a căreia ... așilor, astfel încât ... u fost cu adevarat...

...l dintre DGASPC ... A, Centrul Pilot ... uruza Mare se adre ... rinse între 3 și 7 ani ... rile grădinițelor de ... l la standarde euro ... ngrijire, hrană și ... pentru micuții...

Și cu ocazia sărbătorilor pascale, beneficiarii DGASPC Sector 6 pregătesc obiecte artizanale cu tematică specifică, pe care le vor expune în cadrul unor expoziții organizate în preajma Paștelui.

Aceeași copii talentați de la Centrul pentru copii cu dizabilități "Domnița Bălașa", precum bunicile de la Complexul de Servicii Sociale "Sf. Nectarie" din sectorul 6 și școlarii beneficiari ai centrelor de zi de pe raza sectorului 6 realizează ouă încondeiate, vase de sticlă și ceramică pictate, cutii decorative, lumânări ornamentale și felicitări, toate realizate manual.

Expoziția se înscrie într-o serie mai largă de manifestări inițiate și organizate în apropierea Paștelui de Primăria Sectorului 6 în beneficiul tuturor membrilor comunității.

Vă așteptăm să vizitați standurile noastre!

”Ce-am fi fost noi fără ei, niște pensionari fără rost...”

Incredibil sau nu, s-a întâmplat în România, chiar sub ochii noștri... Doi copii, de 13 ani și jumătate și, respectiv 12 ani, au fost adoptați de cea care le-a fost mai mult decât o mamă, de asistentul maternal profesionist angajat să se ocupe de creșterea și îngrijirea lor. Cu greu își poate cineva imagina că la această vârstă în România se poate întâmpla așa ceva, cu atât mai mult cu cât nu mulți copii au parte de o asemenea șansă.

Acum ei au crescut armonios, ca două stelute sclipitoare care luminează viața celor doi soți aflați la vârsta pensionării timpurii. Dincolo de ceea ce se vede, de surâsul și privirea lor profundă, dar și victorioasă în același timp, dincolo de înțelegeri doar de ei știute, se află experiențe cu totul deosebite cum doar oamenilor speciali li se pot întâmpla. Labirintul și drumurile sinuoase de până acum, încercările reușite, au creat ceva special în relația și familia lor. Și pentru a susține acest lucru, mărturie nu poate fi decât realitatea evenimentelor.

Cu „a fost odată” începe orice poveste, cu „a fost odată” începe și povestea lor...

Alina și Dani își încep viața în căminul și atmosfera creată de cea care le-a dat viață și fără de care nu ar fi putut exista.

Condițiile locative, financiare și materiale, de care beneficia aceasta nu i-au putut permite să-i crească pe cei doi copii. Mama mai avea încă doi copii, iar Alina și Dani erau deja prea mult pentru ea, astfel încât a solicitat sprijin din partea instituției noastre.

Așa au ajuns cei doi copii în Centrul de Plasament ”Sf. Andrei”. Ființe încă foarte mici și dependente de adulți, departe de mama lor, copiii aveau nevoia și dreptul la căldura unei familii. Astfel a apărut în viața lor o anume ”tanti Ani”, primul asistent maternal profesionist. Din această perioadă se conturează primele amintiri, vagi și dispartate, cu multe lacune. Pe lângă înscrisurile de la dosarul copiilor, reci și lipsite de încărcătură afectivă, în procesul reconstituirii poveștii lor de viață o mai mare importanță o au amintirile precum: poziția pătuțului, culoarea lenjeriei, dar și unele experiențe legate de teama de pedepsă, de gustul unei mâncări neplăcute etc.

Alina era mai mare și are anumite amintiri din centru legate de una dintre prietenele ei care a făcut-o să sufere deoarece se juca cu păpușa pe care ar fi vrut-o ea...

La una dintre întâlniri, în încercarea de a reconstitui, piesă cu piesă, puzzle-ul vieții sale, Alina a adus cele mai vechi fotografii ale sale, despre care vorbea cu mare delicatețe. Erau fotografii cu ea din centrul de plasament (de la vârsta de 2 ani și ceva). Dani era prea mic în acea perioadă.

Reprezentările lui sunt și mai sărace în ceea ce privește viața lui înainte de a ajunge în căminul familiei Onofrei.

Atât înainte, dar și după ce copiii au ajuns în familia Onofrei, viața lor a fost plină de încercări și probe de foc. Până să-și găsească locul potrivit au răstăcit prin mai multe locații, așa cum am amintit, nu neapărat fără urme.. Nici tanti Ani nu le-a oferit căldura de care aveau nevoie, astfel încât lanțul separărilor s-a încheiat abia cu apariția familiei Onofrei în decorul vieții lor. Fără să-și dea seama de la început nici unii nici alții, fragil dar sigur, au creat treptat o comuniune la care nu mai pot renunța. Întâmplător sau nu, s-au găsit unii pe alții și de acum înainte începe un capitol important al vieții lor. La puțin timp după primirea celor doi copii în sânul familiei s-au conturat, încet, firav dar trainic, relații afective speciale între copii și toți membrii familiei Onofrei.

Au înmugurit primele intenții de a le definitiva situația juridică a lor, iar cu sau fără o bază juridică clară toți au simțit că nu se vor mai separa și că Dani și Alina sunt membri toate drepturile în această familie.

Aici au descoperit adevărata copilărie, au găsit libertatea de a se dezvolta în voie și de a-și satisface nevoile. Au descoperit jocul și viața liniștită. Drept urmare copiii au obținut rezultate deosebite la concursuri, Daniel este pasionat de scrimă, (clasându-se printre primii la etapele naționale), amândoi practică înotul. De asemenea, au rezultate școlare foarte bune, fiind îndeaproape urmăriți și sprijiniți în procesul devenirii lor. Familia Onofrei le-a oferit vacanțe minunate, niciuna nu seamănă cu alta, copiii fiind plecați la munte, la mare, în diverse tabere. Au avut ocazia de a-și face mulți prieteni, prietenii de familie ai asistentului maternal devenind și prietenii lor. Încă din momentul începerii casei de la țară, familia Onofrei i-a implicat pe copii, i-a stimulat să-și exprime opinia cu privire la așezare, la culorile folosite, la alegerea camerei lor.

Pe de altă parte, în derularea firului epic al istoriei lor de viață, în alt plan, începuseră și alte demersuri, aveau loc alte desfășurări de "forțe" și intenții.

În timp ce copiii creșteau se dezvoltau și se bucurau de iubirea oferită în căminul familiei asistentului maternal, mama biologică a amânat și tergiversat procesul adopției, neconștientizându-și și neacceptându-și propria condiție. Poate e vorba de procesele de conștiință și sentimentele de vinovăție pe care nu le putea gestiona, poate era vorba de anumite amintiri, de incapacitatea și lipsa puterii de a spune că nu este în măsură să aibă grijă de acești doi copii ai săi, deveniți până la urmă niște străini pentru ea.

Pe de altă parte, între Alina, Dani și întreaga familie Onofrei din punct de vedere afectiv lucrurile erau clare, parcă sunt făcuți unii pentru alții. Din punct de vedere juridic situația lor s-a lăsat mult așteptată până să fie clarificată.

Cu această intenție, dar și pentru a ajuta la procesul identității a celor doi copii, pentru a-și cunoaște rădăcinile, mama biologică a fost din nou căutată. După îndelungi insistențe și-a făcut apariția la începutul anului 2009. Atunci copiii au văzut-o ultima dată. De fapt, după ce s-a separat de copii i-a mai văzut de aproximativ două ori în primii doi ani și atât

Cu toate că au avut mult de așteptat povestea lor frumoasă de familie a meritat toate eforturile și toate amânările. Nu mai are importanță nimic acum, nici imposibilitatea deschiderii adopției în 2004, nici faptul că nu s-au judecat în același timp cele două dosare, chiar dacă sunt frați, nici faptul că mama nu și-a dat acordul pentru deschiderea procedurii de adopție și chiar nici faptul că după așteptări lungi, emoționante și chinuitoare nu s-a dispus încuviințarea adopției la prima înfățișare, ei fiind nevoiți să se mai prezinte la încă un termen.

Dincolo de toate acestea, fericirea copiilor și a tuturor membrilor familiei Onofrei nu poate trece neobservată.

De aici încolo într-adevăr nimeni nu mai poate să-i despartă. Își oferă unii altora cele mai alese și deosebite sentimente pe care nu le pot experimenta decât oameni deosebiți și speciali. "Ce-am fi fost noi fără ei, niște pensionari fără rost..." spunea doamna Onofrei, printre lacrimi și cu vocea sugrumată de emoție, la telefonul pe care l-am primit imediat după ce rămăsese în pronunțare hotărârea de încuviințare a adopției. Cunoscând situația lor, noi putem continua prin a spune că nu știm ce ar fi fost micuții Alina și Daniel fără șansa de a-i întâlni pe acești oameni deosebiți.

DIRECȚIA GENERALĂ DE ASISTENȚĂ SOCIALĂ ȘI PROTECȚIA COPILULUI SECTOR 6

**Direcția Generală de Asistență Socială
și Protecția Copilului Sector 6**

Director General- **Marius Lăcătuș**

Direcția Economică

Director General Adjunct - **Gabriela Schmutzer**

Sediul Central:

Adresa: Str. Cernișoara nr. 38-40;

Telefon/Fax: 021/7457237; 021/7456229

Web site: www.asistentasociala6.ro

E-mail: dgaspc6@yahoo.com

Stație RATB: Gorjului, Linii: 61, 62, 136, 137, 236, 336;

Stația de Metrou – Gorjului

Direcția Protecție Socială

Director General Adjunct-**Alina Simion**

Adresa: Drumul Sării nr.2, sector 6

Telefon/Fax: 021/4103020

Localizare: Intersecția Drumul Sării- Petre

Ispirescu - Calea 13 Septembrie.

Linii RATB: 96, 139, 173, 226, 385.

Direcția Protecția Copilului

Director General Adjunct - **Nicolae Gorunescu**

Adresa: Aleea Țibleș, nr.64, sector 6

Telefon/Fax: 021/3176311; 021/3176312; 021/3176312

Metrou - Crângași

Linia Verde : 0800.800.660

(apel gratuit)

Telefonul de Urgență

(apelabil non-stop pentru situații grave care

necesită intervenția de urgență a echipei

mobile)

0731.624.489

VA UREAȚA

PASTE FERICIT!

Redacția :

Coordonator : Mihaela Drăgoi; **Colectivul redacțional:** Mihai Stoicescu, Cristina Sava; **Foto si tehno-redactare:** Robert Popescu;

Colaboratorii ediției: psiholog Daniela Dumitrescu, psiholog Irina Mihăilă, psiholog Doina Maftciu

Așteptăm sugestiile, opiniile dumneavoastră cu privire la serviciile Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului Sector 6 sau referitoare la conținutul acestei publicații la :

Tel. 0213176311, int. 221, fax : 0213176312

e-mail : dgaspc6@yahoo.com

www.asistentasociala6.ro

Oamenii sunt grija noastră!